

SECCION AMENA.

POBRIAREN SUERTIA.

(Argitaratubagea.—Inédita.)

Beste albiyorik
 Pobriak ez daka,
 Negarrez jayo eta
 Bizi arrastaka;
 Galtzarbian, kolkuan,
 Nun-nai arraskaka,
 Erropetan koipia,
 Zikiña ta kaka.
 Jendiak ikustian
 Artutzen du nazka,
 Danak pasatzen zaizka
 Ondotik presaka;
 Nai baldin badu ibilli
 Kalian jiraka
 Ateratu orduko
 Echetikan anka
 Mutill chikiyak ditu
 Atzetik millaka,
 Azenariyo eta
 Patata tiraka;
 Zakurrak ere asten
 Zayozka saunkaka,
 Aberiak tiratzen
 Diyote pullanka,
 Danak, kristau ta abere,
 Guziyak chandaka,
 Gisarajua dute
 Ibiltzen burlaka.
 ¡Batek obe luke izan
 Pobre bañon kaka!

(Vilinch.)

ITANASIA.

I

Kabi batean
 Bost chori chiki,
 Berua emanaz
 Danak alkarri,
 Zeuden gaisoak
 Kiskur ta geldi,
 Bil-bill egiñik,
 ¡Zeñen polliki!
 Biotz gogordun
 Eiztari batek,
 Ikusirik an
 Choricho ayek,
 Istanpatean,
 Erruki gabe,
 Artu gabe ere
 Penik batere,
 Tiro batekin
 Iltzituben bi.
 Irakurlea,
 Maite nerea,
 Nai nuke orain
 Zuk asmatzea,
 Laster ta prestu
 Ta bat batetan,
 Zenbat choricho
 Ziran gelditu
 Esan dizudan
 Kabicho artan.

J. M.

ASKANTZAK.

- III. somaketarena : LAPA.
 IV. » » Pl.

J M

SECCION AMENA.

AGIÑ ATERATZALLE BI.

—
Gutziz pobre bizi zan
gizon osakin¹ bat
eziñ irabazirik
mantentzeko diñbat.
Alako bizi moduz
Oso aspertuta
agiñ kentzen asi zan
morroi bat artuta;
bañan irabaziyak
ain ziran chikiyak:
erdi gosiak beti
bizi ziran biyak.
Morroya aspertuta
echetikan joantzan,
gosiak bertan zarri
galduko ez bazan,
Esku segurubakiñ
gero osakiñak
ateratzen zituen
egoki agiñak,
erretzasun batekin
eta aiñ suabe,
askok esateraño
miñik eman gabe,
Ala irauten zuben
doi-doi biziri kan,
potajiaren diña
ezin sorturikan.
Kocher balioso bat
artzalde batian
gelditu zan beraren
echeko atian,
eta andikan jaitzen
ikusi zubena,
lengo bere morroya,
banaituba dena,
¡Aren erraztun eder,
kate urrezkoak,
aren pechuko botoi
diamantezkoak!,
aren alajeriya

dena zan aiñ fiña,
chundituba begira
zegon osakiña,
eta galdetu ziyon
lengo morroyari:
—Mutill nola ibilli
iteke orla i?
-Ni nabill agin ken-
[tzen
agikur¹ batekin.
—Eta ¿non ikasi dek?
—¡Jauna, berorrekin!
—¡Orrela ibiltzeko
entrañak badituk?
esan nazak: lurpian
zenbat sartu dituk?
—Zaldi baten gañian,
jauna, urte biyan
lanian eman det nik
jira Española;
urratubaz frankotan
zenbait abo eder,
asko estutu gabe,
¡bai, amaika bider!
nere agikurrakiñ
milla matrall ezur
auzi ditut, esanaz
aurretik lau gezur,»
—Eta nola fiyatzen
itukan iregan?
—Jauna, esango diyot
zer pasatutzen zan...
¿zenbat jende uste du
pill ortan dagola?»
—Uste diat larogei
izango dirala.
—¿Imajiñakorrak² or
zenbat ote dira?»
—Geyenaz ere iru,
irizten badira.»
—Bada, iru oriek
dira berorrentzat,

eta gelditzeri dira
bestiak neretzat.»

Gizon jakintzun asko
orla bizidira,
azaldu eziñikan
frankotan argira,
baña beste batzuben,
milla astakeri
egiñaz, bizi dira
lasa eta ongi.

V. IRAOLA.

I.^o Itanasiaren askantza.

—
Kabiyan zeuden
bost chorichuak
aitu bezela,
oso izutuak,
eiztari gogor
aren pausuak,
kontuban jarri
ziran gaiñuak,
asmatu nairik
aren asmuak.
Ikusirikan
zuela alchatu
bere eskopeta
ta ara zuzendu,
tira baño len,
bostetik iru,
laster ta larri
ziran egatu.
Tiroak bada
anthen achitu
zituen eta
illik lajatu,
ez bost choricho,
ez lau ta ez iru,
baizikan bai bi,
ezin mugitu
ta ziradenak
bertan gelditu.

J. M.

(1) Cirujano.

(2) De sentido comun.